

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 21 lutego 2024r.

sprawy **M. P.**

skazanego za czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 28 czerwca 2023r., sygn. akt V Ka 699/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Łowiczu

z dnia 17 marca 2023r., sygn. akt II K 213/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. R. M. – Kancelaria Radcy Prawnego w Ł. – kwotę 442,80zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia dla obrońcy wyznaczonego z urzędu, za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W tym nadzwyczajnym środku odwoławczym postawiono zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, tj. art. 6 k.p.k. i art. 201 k.p.k., art. 202§5 k.p.k. w zw. z art. 206 k.p.k., mającej decydujący wpływ na treść wyroku, a polegającej na nieuwzględnieniu wniosku oskarżonego o dopuszczenie go na rozprawę apelacyjną w dniu 28 czerwca 2023r. i nieodroczenie z tej przyczyny rozprawy pomimo wniosku obrońcy i przyłączenia się do tego wniosku prokuratora, a także nieuwzględnieniu opinii o oskarżonym, będącej w posiadaniu Zakładu Karnego w Ł., a dotyczącej przebiegu jego resocjalizacji i nienagannego zachowania oraz oddaleniu wniosku dowodowego oskarżonego o wezwanie na rozprawę apelacyjną biegłych lekarzy psychiatrów wydających opinię z dnia 10 listopada 2022r., a także oddaleniu wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej.

Odnosnie do pierwszej poruszonej w zarzucie kwestii, tj. naruszenia przez Sąd Odwoławczy art. 6 k.p.k., podnieść trzeba, że główną przyczyną wnioskowania przez skazanego o doprowadzenie na rozprawę (k. 296) była chęć skonsultowania się z obrońcą. M. P. wskazał w piśmie, że z uwagi na trudną sytuację materialną ma ograniczony kontakt z obrońcą i chciałby omówić z nim linię obrony i ewentualną potrzebę złożenia dodatkowych wniosków w sprawie. Wniosek skazanego został przez Sąd uwzględniony – k. 294 – jednak jego doprowadzenie na termin rozprawy napotkało przeszkody natury organizacyjnej. W tej sytuacji sąd miał prawo skorzystać z unormowania zawartego w art. 451 k.p.k., celem sprawnego przeprowadzenia postępowania. I nawet, gdyby uznać, że działanie Sądu było w jakimś stopniu niewłaściwe (opieszale, niekonsekwentne), argumentacja przywołana na potrzebę uzasadnienia jego decyzji była przekonująca – obecność skazanego na terminie rozprawy nie była konieczna – w jego imieniu występował profesjonalny podmiot, zaś treść wywiedzionych w sprawie apelacji – osobistej skazanego i jego obrońcy – co do zasady była tożsama, a możliwość wyjścia poza granice zakreślone tymi zarzutami ograniczona. Trudno też dać wiarę, by na kontakt z obrońcą miały wpływ kwestie finansowe. Co więcej, skazany korzystał z jego pomocy już na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego, zaś zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej odebrał w dniu 7 czerwca 2023r. (k. 308), a tym samym dysponował wystarczającą ilością czasu, aby omówić z nim ważne kwestie.

Niezależnie od powyższego uznać trzeba, że ostateczna decyzja sądu w tej materii nie miała wpływu na końcowe rozstrzygnięcie w sprawie. Twierdząc odmiennie, skarżący nie wskazał, jakich negatywnych skutków dopatrył się w tej przestrzeni.

Choć obrońca podnosi w treści kasacji, że obecność skazanego na rozprawie odwoławczej ujawniłaby jego faktyczny i aktualny stan zdrowia, uznać trzeba, że właściwe i miarodajne ustalenia poczyniono na podstawie opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Podważając jej treść, a także dopatrując się rażącego uchybienia w postępowaniu Sądu II instancji, polegającego na oddaleniu wniosków dowodowych o wezwanie na rozprawę biegłych lekarzy psychiatrów i dopuszczenie uzupełniającej opinii sądowo-psychiatrycznej, skarżący całkowicie ignoruje fakt, że sporządzona w sprawie opinia była jednoznaczna, klarowna i wyczerpująca. Sąd Odwoławczy, mając na względzie twierdzenia skazanego, jakoby opinia sporządzona w innej sprawie (sygn. akt [...]) miała zupełnie inny wydźwięk, zwrócił się o jej przesłanie. Z opinii tej wynikają jednak tożsame wnioski

lekarzy psychiatrów względem skazanego, co w niniejszej sprawie – nie ujawniał i nie ujawnia on objawów choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Biegli w obu opiniach stwierdzili też spójnie mieszane uzależnienie M. P. od substancji psychoaktywnych oraz zaburzenia osobowości (k. 306). W sprawie nie zaistniały zatem żadne okoliczności, które winny skutkować wątpliwościami Sądu Odwoławczego co do stanu psychicznego skazanego i dopuszczeniem uzupełniającej opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Kwestia „ewoluowania stanu psychicznego” skazanego jest irrelevantna z punktu widzenia końcowego rozstrzygnięcia sprawy. Ocena stanu psychicznego *tempore criminis* została dokonana zgodnie z procedurą i nie budziła wątpliwości organów procesowych, zaś w toku postępowania skazany korzystał z pomocy profesjonalnego obrońcy. Na to aby stan psychiczny skazanego uległ pogorszeniu, nie wskazuje natomiast ani analiza akt sprawy ani informacje z zakładu karnego, w którym przebywa. To z kolei prowadzi do wniosku, że jego prawo do obrony nie doznało żadnego uszczerbku.

Odnosnie zaś ostatniej poruszonej w kasacji kwestii – nieuwzględnienia opinii o skazanym z zakładu karnego, podnieść trzeba, że Sąd oddalił wniosek dowodowy w tym przedmiocie w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 28 czerwca 2023r. (k. 310). Stawianie zarzutu „nieuwzględnienia” tej opinii jest tym samym bezzasadne, skoro dowód taki w ogóle nie został dopuszczony.

Niezależnie od powyższego trzeba podnieść, że obrona w treści kasacji wskazała jedynie, że opinia taka miałaby mieć charakter pomocniczy, nie czyniąc w tym zakresie żadnych dalszych rozważań, a mianowicie – dowiedzeniu jakich okoliczności miałaby służyć? W tym zakresie za w pełni zasadną należy uznać argumentację Sądu Odwoławczego przywołaną na potrzeby oddalenia wniosku dowodowego, a mianowicie, że opinia taka dotyczyłaby jedynie okoliczności odnoszących się do kwestii wymiaru kary. Taki wniosek dowodowy należało, w istocie, wobec jego złożenia na etapie postępowania odwoławczego na okoliczność przebiegu procesu resocjalizacji i nienagannego zachowania skazanego w warunkach izolacji penitencjarnej, uznać za spóźniony. Brak zresztą było podstaw by twierdzić, że zachowanie skazanego w zakładzie karnym nie jest poprawne.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, zaś obrońcy wyznaczonemu z urzędu przyznano wynagrodzenie według norm przypisanych.

[J.J.]

[ał]

